

сега наистина бѣха излишни. Помня, че въ тая минута бѣхъ твърде смутенъ. Слѣзохъ отъ коня. Струва ми се казахъ нѣщо предъ войниците, но какво — не помня. Нѣкакви ободрителни думи, навѣрно. Сега разбирамъ, че смущението и обърканостъта на новаци бѣха ни наложили смѣшна театралностъ и позирание. Неволно направихъ това, което бѣхъ чувалъ или видѣлъ нѣкъде. После навикътъ вече доде на помощъ.

Всичко се нареди бързо и правилно. Като на шахматна дъска се наредиха и тръгнаха взводоветѣ. Задъ себе си видѣхъ тръбача и четирма войници, ординарци, за всѣки взводъ по единъ. Между тѣхъ познахъ единъ младъ, черноокъ момъкъ. Бѣхъ го виждалъ въ Бургасъ на гарата, изпращаха го млади момичета и стара, бледна жена, навѣрно майка. Той бѣше цѣлъ въ китки, смѣеше се, а тѣ плачеха и говорѣха нѣщо презъ сълзи. Тоя момъкъ видѣхъ сега и за минута предъ мене възкрѣсна далечната и тжжна сцена на това изпращане.

Вървимъ напредъ. Тѣй биваше всѣки пжтъ въ нашитѣ учения. Да, това сме го правили хиляди пжти вече. Нѣмаше повече смущение и страхъ. Всичко се улегна, настѣпи онова странно и болезнено хладнокръвие, което дохожда само въ боя. Едно ясно, спокойно съзнание, че се отива срещу смъртъта, че трѣб-